

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **P. K.**, zastoupené JUDr. Helenou Teissingovou, advokátkou se sídlem Křížíkova, Praha 8 - Karlín, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2004, č. j. 30 Ca 12/2003 - 45,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojila žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti výše uvedenému usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2003, č. j. 7936/4000/2000Kr/Št. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí České obchodní inspekce – inspektorátu Ostrava ze dne 6. 9. 2002, č. j. 120-40-02/Kra/Vic/Cha, kterým jí byla uložena pokuta 3000 Kč, protože porušila ustanovení § 12 odst. 1, § 13, § 16 zák. 634/1992 zák. č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), kterého se dopustila tím, že neinformovala spotřebitele o ceně prodáváných výrobků, o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a tím, že vydaný doklad o zakoupení výrobků neobsahoval stanovené náležitosti.

Ve své kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že ve správním řízení došlo k porušení § 33 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní

řád“), neboť jí nebyla dána dostatečná možnost se k věci řádně vyjádřit. Stěžovatelka dále namítla, že v řízení před krajským soudem nebyly provedeny navržené důkazy. Jednalo se o její vlastní výsledky a výsledky navržených svědků, tedy jejího manžela J. K. a syna R. K.. Dále poukazuje na veškerá svá předchozí písemná vyjádření, která prokazují, že ona sama, ale ani manžel či syn, se v žádném případě nedopustili vytýkaného pochybení. Znovu opakuje, že kontrola prodáváných rostlin byla pracovníky ČOI provedena mimo vlastní provozovnu zahradnictví, a to na tzv. pěstebních plochách, na kterých však nemusejí být rostliny ještě označeny druhem a cenou. Poukazuje na ve spisu založený plánec s podnikovou vnitřní směrnicí, stejně jako na skutečnost, že v provozovně byl na viditelném místě umístěn katalog zboží, reklamační řád a dodatek ceníku ohledně nákladů poštovního a balného. O těchto listinách se ovšem kontrolní protokoly ze dne 13. 5. 2002 a 25. 6. 2002 vůbec nezmiňují, i když stěžovatelce její neexistenci vytýkají a vyvozují z nich svoje závěry. Stěžovatelka pro úplnost odkazuje na svůj přípis z 25. 7. 2002, v němž uvedla veškeré své výhrady vůči pracovníkům ČOI K. a G. a vypořádala se podle svého nejlepšího vědomí s výtkami, které na ni byly na základě provedených kontrol vzneseny. K tomuto jejímu vyjádření nebylo podle stěžovatelčiny přesvědčení při rozhodování ve věci, ať už správními orgány nebo soudem, vůbec přihlédnuto. Stěžovatelka dále uvádí, že dle jejího přesvědčení si správní orgány obou stupňů náležitě nezjistily skutkový stav a rozhodovaly pouze na základě neúplných písemných materiálů vypracovaných svými pracovníky, ze kterých pak vyvodily nesprávné závěry. Krajský soud pak vycházel jen z těchto materiálů, když nevyhověl stěžovatelčinu návrhu na doplnění řízení, a tudíž jeho rozhodnutí nepovažuje za správné. Stěžovatelka ve své kasační stížnosti dále žádá, aby soudkyně JUDr. K. uvedená v rozsudku byla okamžitě propuštěna ze soudnictví a bylo s ní zahájeno kárné řízení, neboť její činnost považuje za protizákonnou.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření uvádí, že může jen znovu zopakovat, že stěžovatelka výše uvedená ustanovení zákona o ochraně spotřebitele porušila, a nedomnívá se, že by stěžovatelka neměla možnost vyjádřit se, neboť součástí spisu jsou různá podání stěžovatelky, která byla žalovanou stranou vzata v úvahu v průběhu správního řízení. Žalovaný nepokládá tvrzení uvedená v kasační stížnosti za dostatečný důvod pro zrušení napadeného rozsudku a navrhuje její zamítnutí.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutím České obchodní inspekce – inspektorátu Ostrava ze dne 6. 9. 2002, č. j. 12040-02/Kra/Vic/Cha, byla stěžovatelce na základě § 23 odst. 1 a § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele udělena pokuta ve výši 3000 Kč za porušení právních povinností stanovených v ustanovení § 12 odst. 1 cit. zákona, když neinformovala v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně prodáváných výrobků zřetelným označením výrobku cenou u 9 položek kontrolního nákupu z celkového počtu 25 položek. Jednalo se o osm druhů skalniček a jednu odnosnou tašku. V nabídkovém katalogu pak spotřebitel nebyl seznámen s cenou balného a poštovního. Stěžovatelka dále porušila § 13 téhož zákona, když neinformovala spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady na výrobky v kontrolním nákupu, přičemž v nabídkovém katalogu tato informace nebyla vůbec uvedena a spotřebiteli nebyla v době kontroly poskytnuta zákonem stanovená záruční doba. Kontrola zjistila též porušení § 16 zákona o ochraně spotřebitele, když stěžovatelka vydala sice doklad o zakoupení výrobků na žádost spotřebitele, ale ten neobsahoval veškeré stanovené náležitosti, tj. nebylo uvedeno, o jaký výrobek se jedná a za jakou cenu byl výrobek prodán.

Krajský soud ve svém rozsudku uvedl, že po zhodnocení provedeného dokazování dospěl k závěru, že správní řízení u správního orgánu prvního stupně proběhlo v souladu se správním řádem, když žalobkyni bylo řádně doručeno zahájení správního řízení a byla

jí v souladu s § 33 správního řádu poskytnuta lhůta k vyjádření se ke skutečnostem a ke způsobu provádění kontroly a ke kontrolnímu protokolu, který byl žalobkyni řádně předán dne 25. 6. 2002. Soud ve svém odůvodnění uvádí, že žalovaný nepochybil, když potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který skutkový stav řádně zjistil a právně posoudil.

Rozsahem a důvody podané kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Námitku stěžovatelky, že ve správním řízení došlo k porušení § 33 správního řádu, neboť jí nebyla dána dostatečná možnost se k věci řádně vyjádřit, lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dle kterého lze kasační stížnost podat z důvodů tvrzené vady řízení spočívající mj. v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Podle § 33 správního řádu je správní orgán povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění. Jak Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, kontrola správního orgánu prvního stupně dne 13. 5. 2002 byla provedena za přítomnosti J. K., avšak stěžovatelka se v průběhu kontroly dostavila a s výsledkem kontroly byla řádně seznámena, což odmítla písemně potvrdit. Kopie kontrolního protokolu jí byla předána. Dne 25. 6. 2002 byla stěžovatelka seznámena s obsahem kontrolního protokolu opětovně, což tentokrát stvrdila svým podpisem. Dne 24. 7. 2002 byl stěžovatelce doručen přípis, ve kterém byla informována o zahájení správního řízení v předmetné věci. V tomto přípise byla stěžovatelka řádně poučena o tom, že se má možnost ve smyslu § 33 správního řádu vyjádřit ke způsobu provádění kontroly, ke kontrolnímu protokolu, popř. doplnit podkladové materiály ve lhůtě do 5 dnů od doručení tohoto oznámení. Toho stěžovatelka využila podáním ze dne 25. 7. 2002, na které poukazuje v kasační stížnosti. Informacemi z tohoto podání se správní orgán zabýval, jak vyplývá ze správního spisu, který obsahuje vyjádření k tomuto podání adresované stěžovatelce. To, že správní orgán I. stupně v podání stěžovatelky neshledal právně relevantní informace, dle kterých by rozhodl jinak než na základě kontrolních protokolů, a že žalovaný posléze ve svém rozhodnutí o odvolání tento postoj potvrdil, nezakládá porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem ohledně možnosti stěžovatelky se k správnímu orgánu vyjádřit. Krajský soud tak nepochybil, když napadené rozhodnutí žalovaného nezrušil.

Námitku stěžovatelky, že v řízení před soudem I. stupně nebyly provedeny navržené důkazy, tj. její vlastní výslech jako účastnice řízení a výslech navržených svědků, lze podřadit pod důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., kdy kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatelka ve své kasační stížnosti neuvádí, jakým způsobem by neprovedení jí navrhovaných důkazů, tj. výpovědi výše jmenovaných svědků, mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí krajského soudu. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu řádně omluvená neúčast žalobce

při jednání soudu není důvodem pro jeho odročení podle § 50 s. ř. s., jestliže je stěžovatel zastoupen advokátem, který se jednání účastní. Rozhodne-li soud při jednání o žalobě, netrpí řízení jen z tohoto důvodu vadou ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2004, č. j. 2 Azs 101/2004 - 56, nepublikován). Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že právní zástupkyně stěžovatelky byla přítomna jednání krajského soudu. Z kasační stížnosti dále není patrné, že by stěžovatelčin výsledek mohl přinést informace, které ještě neuplatnila ve správním řízení, a proto tedy její neúčast při jednání neměla a za daných okolností ani nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka v odůvodnění své žádosti o vyslechnutí svědků svého manžela J. K. a syna R. K. uvádí, že je osobou se změněnou pracovní schopností s příslušným rozhodnutím úřadu, kde jí není doporučována práce mimo jiné účetnictví a řídicího charakteru ve firmě. Proto také její manžel vede ve firmě účetnictví a vykonává veškeré administrativní činnosti. Navrhovaní svědci by pak mohli potvrdit pravdivost stěžovatelčiných podání učiněných během správního řízení pokud by soud nepostačovala její dosavadní podání. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že s ohledem na dostatečně zjištěný skutkový stav nepovažoval za nutné provádět ve věci další dokazování, jak bylo navrhováno zástupkyní stěžovatelky. Dle názoru Nejvyššího správního soudu by výsledek výše jmenovaných svědků nepřinesl žádné nové informace, jejichž absence by mohla mít za následek nezákonnosti rozhodnutí. Krajský soud své rozhodnutí náležitě odůvodnil a měl dostatek důkazů pro toto rozhodnutí, Nejvyšší správní soud proto neshledal tuto námitku důvodnou.

Námitkou, ve které stěžovatelka tvrdí, že správní orgány obou stupňů náležitě nezjistily skutkový stav a rozhodovaly pouze na základě neúplných písemných materiálů vypracovaných svými pracovníky, ze kterých pak vyvodily nesprávné závěry o tom, že se stěžovatelka dopustila porušení zákona o ochraně spotřebitele, uplatňuje stěžovatelka důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b). Dle tohoto ustanovení lze podat kasační stížnost mj. z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Podle ustáleného názoru Nejvyššího správního soudu platí, že pokud je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003 - 76, nepublikován). V tomto případě krajský soud v odůvodnění svého rozsudku uvádí, že kontrola u žalobkyně byla provedena v souladu s § 2 zákona o České obchodní inspekci. Kontrola byla provedena v prostoru označeném jako provozovna. Provedený kontrolní nákup obsluhoval R. K. a účtoval J. K., který také současně kontrolním pracovníkům sdělil, ze kterých nabízených rostlin si mohou vybrat. Pracovníci České obchodní inspekce v průběhu kontrolního nákupu vybírali pouze rostliny z prodejní části zahrady a vstup do pěstebních záhonů byl po celou dobu kontroly omezen zákazovými tabulkami. Kontrolními pracovníky byl tento zákaz vstupu respektován. Stěžovatelka pak jako prodávající (krajský soud odkazuje na výpis z veřejné části Ústřední evidence podnikatelů, podle níž ke dni 7. 5. 2002 zněl živnostenský list pouze na jméno P. K. a místem podnikání byla T. 467, okres N. J., kde byla předmětná kontrola prováděna) odpovídala za případné porušení povinností stanovených zákonem o ochraně spotřebitele a v žádném případě se nemůže zbavit

této odpovědnosti tím, že ji přenesla na své zaměstnance nebo rodinné příslušníky. Krajský soud dále zjistil, že stěžovatelka vydala spotřebiteli doklad o zakoupení výrobku č. 37/2002 ze dne 13. 5. 2002, na kterém je uvedeno „okrasné dřeviny, celkem 717“. Tento doklad je v rozporu s § 16 zákona o ochraně spotřebitele, neboť v něm stěžovatelka neuvedla druh výrobku a za jakou cenu byl výrobek prodán. Krajský soud uvedl, že se stěžovatelce nepodařilo prokázat, že by kromě výše jmenovaného dokladu vydala i doklad o zakoupení výrobku – tedy přílohu, která uvedené údaje obsahovala. Na straně tři kontrolního protokolu ze dne 13. 5. 2002 jsou tyto skutečnosti jasně popsány a kvalifikovány. Tento protokol pak dle krajského soudu obsahuje všechny požadované náležitosti. Porušení povinností ze strany žalobkyně v tomto smyslu dokládají také písemné materiály, které obdržel kontrolní orgán od pisatele podnětu 141/02 ze dne 30. 4. 2002. Kromě toho šetřením správního orgánu I. stupně dne 13. 5. 2002 a 25. 6. 2002 bylo zjištěno, že stěžovatelka v souladu s cenovými předpisy neinformovala o ceně prodáváných výrobků, kdy nebyl spotřebitel seznámen s cenou u devíti druhů zboží a v nabídkovém katalogu nebyl seznámen s cenou balného a poštovného. V tomto nabídkovém katalogu též nebyla uvedena informace o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobku ve smyslu § 13 zákona o ochraně spotřebitele. Soud po zhodnocení provedeného dokazování rozhodl, že správní orgán při zjišťování skutkové podstaty nepochybil a tento svůj závěr náležitě odůvodnil důkazy, které mají oporu ve spisech. Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud rozhodl, že tato námitka není důvodná.

Námítka, ve které stěžovatelka ve své kasační stížnosti dále žádá, aby soudce JUDr. K. uvedená v rozsudku byla okamžitě propuštěna ze soudnictví a bylo s ní zahájeno kárné řízení, neboť její činnost považuje za protizákonnou, nelze podřadit pod žádný z důvodů kasační stížnosti uvedený v § 103 s. ř. s. a je tudíž dle § 104 odst. 4 s. ř. s. namítána nepřipustně. Vzhledem k jejímu obsahu se nejedná o námitku subsumovatelnou pod § 103 odst. 1 písm. c) in fine s. ř. s. (ke které má zřejmě nejblíže), neboť stěžovatelka nejenže neuvádí, v čem konkrétně považuje činnost soudkyně JUDr. K. za protizákonnou a z jakého důvodu by s ní mělo být zahájeno kárné řízení, ale ani vůbec netvrdí, že by se soudkyně JUDr. K. dopustila trestného činu či byla ve věci vyloučena. Nejvyšší správní soud proto shledal tuto námitku nepřipustnou. Navíc nutno poznamenat, že není věcí Nejvyššího správního soudu, aby v řízení o kasační stížnosti meritorně řešil otázku případného kárného provinění soudce, neboť k tomuto účelu zákon předvídá samostatné kárné senáty vrchních soudů a Nejvyššího soudu rozhodující podle zvláštních zákonů [zákon č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců a státních zástupců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZŘS“); stěžovatelka navíc není ani oprávněna podat návrh na zahájení kárného řízení proti soudci (§ 8 odst. 2 ZŘS), nanejvýš může dát podnět oprávněnému orgánu k tomu, aby tento orgán návrh na zahájení kárného řízení podal.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu